

عنوان مقاله:

شطحیات در تمهیدات عین القضاة

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

سارا فیض الهی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد ارومیه، مدرس دانشگاه علمی کاربردی

خلاصه مقاله:

در نظام اندیشگی عین القضاة، نور، آتش و روشنایی اصل آفرینشاند. او با تأمل و اندیشه ورزی بر همین پدیدارها سلوک را آغاز میکند و در همان آغاز راه، روش شناسیاش را از شناخت حقیقت با آیه های قرآن همراه میکند. شاید درستتر است بگوییم ریشه های این گونه اندیشیدن را، با استفاده از دانشی که از جاهای دیگر و فرهنگهای دیگر آموخته بود، برای نمونه از ایران باستان و تورات و انجیل، از گونه خوانشی که از قرآن دارد بیرون میکشد. عین القضاة با بهره گرفتن از دو فعل در قرآن، یکی "جاء" به معنای آمد از مصدر آمدن در سوره الاعراف، آیه ۱۴۳ و فعل "سری" به معنای آوردیم از مصدر آوردن در سوره الاسراء، آیه ۱ که اولی اشاره به دیدار موسی و دومی دیدار محمد با خداست، مینویسد "آمده چون آورده" نباشد. او در این اصل، با توجه ویژه خود به کلمات و معناهای آنها و بر اساس خوانش خود از قرآن، در پی تعریف و شناختن طالب و مطلوب است. "طالب آن باشد که حقیقت جوید تا بیابد، مطلوب آن باشد که حقیقت وی را جوید تا بدان انس یابد." مینویسد که موسی خودش آمد، اما محمد را بیاوردیم.

کلمات کلیدی:

شطحیات، تمهیدات، عین القضاة

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1270212>

